

veiebragt." Han siger fremdeles et andet Sted, at Udvalgets Forslag, som væsentligt stemmer overeens med et af ham selv i Folkethinget stillet Endringsforslag, dog ogsaa har en Forskjel, og denne anseer han som en Mangsel, men paa den anden Side som en Betingelse for at føre Forslaget igjennem. Han siger tillige — og dette skal jeg bede de ærede Herrer om at lægge særlig Vægt paa — idet han taler om, hvad den egentlige Grund kan være til, at man holder saa fast paa Ny Mølle: „Der er en anden Grund, som hos mig veier overordentlig meget, og jeg kan derfor heller ikke troe Andet, end at den har været den afgjørende Grund til, at Ny Mølle fastholdes med saadan Udholdenhed og Fasthed, at det saa at sige er denne Mølle, der kommer til at afgjøre Jernbanernes Skæbne hos os". De ærede Medlemmer ville altsaa see, med hvilken Besidstthed Ministeren taler om Ny Mølles Vigtighed, idet han siger, at den kommer til at afgjøre Jernbanernes Skæbne hos os. Han siger endvidere, at han anbefaler Forslaget om Ny Mølle, „ikke fordi jeg troer, at det indeholder den forstandigste Ordning, men naar vi kun ere enige om Ny Mølle, troer jeg, at vi, udgaaende derfra, ville kunne, naar vi have fuldstændige Undersøgelser og Overslag for os, tilveiebringe en forstandig og hensigtsmæssig Løsning af disse Spørgsmaal". Dette vil jeg nu anbefale de ærede Herrer at lægge Mærke til; Ministeren siger nu, at det under Forhandlingerne blev stillet frem, at der senere skulde anstilles nærmere Undersøgelser, og at disse kunde føre til at fravige flere Punkter; men det er jo klart, at det ikke kan være en Fravigen fra Ny Mølle, det har været paa-tænkt at foranledige ved anstillede Undersøgelser, men at det har været Veien til Ny Mølle op ad Gudenaadalen, der skulde bestemmes efter forudgaaende Undersøgelser. Ministeren siger udtrykkeligt: Naar vi kun ere enige om Ny Mølle, kunne vi, udgaaende derfra, gjennem anstillede Undersøgelser tilveiebringe en forstandig Løsning. Han siger et andet Sted, at Ny Mølle er et Pant paa, at Banen kommer ind i Gudenaadalen, ikke at Ny Mølle i og for sig er et Pant, men at den er et Pant paa, at man skal komme igjennem Gudenaadalen.

Altsaa Veien til Ny Mølle er det, der skulde være Gjenstand for senere Forhandlinger og Undersøgelser, men selve Punktet Ny Mølle skulde ikke være Gjenstand derfor.

Seg skal nu meddele Noget af, hvad Ordføreren i Landstinget sagde om dette Spørgsmaal. Under første Behandling yttede det Medlem, der senere blev Ordfører for Udvalget, (Rehmann) at han vilde foretrække at henvise de Punkter, om hvilke Regjeringen og Rigsdagen vare uenige, til Fremtidens Afgjørelse, og kunde dette ikke skee, vilde han stemme for en Linie fra Snoghøi over Fredericia og Veile til Horsens eller saa nær til Horsens som muligt, og derfra igjennem Gudenaadalen til Ny Mølle og Aarhuus. Da Sagen saa kom til 2den Behandling, hvortil Udvalget i Landstinget havde stillet det Forslag, som blev vedtaget der og siden af Folkethinget og nu udgjør den Deel af Loven, hvorom nu her er Tale, yttede Ordføreren, at det, der var foreslaaet, havde stor Udsigt til at trænge igjennem, „men det er ganske vist ved enhver Art af Politisk en vigtig Ting at mægle, thi al Politisk beroer væsentlig paa Overenskomst, navnlig hvor der ikke handles om store og ufravigelige Principer, hvorom der ikke kan afforderes, men meget mere om at forsone og ubjævne modstridende Interesser. Det har altsaa været en Hovedopgave for Udvalget at undersøge, hvorvidt en Mægling kunde finde Sted imellem de tvende Systemer, der staae imod hinanden", og det heder saa fremdeles, at det er dette Hensyn, der har bevæget Udvalget til at stille sig, som det har. Ordføreren siger dernæst, at ved Vedtagelsen af Udvalgets Forslag ville alle „væsentlige Interesser være fyldestgjorte, og da er der ikke blot en Samstemning mellem Regjeringen og Landstinget, men da er tillige fyldestgjort det, som baade Majoriteten og Minoriteten i Folkethinget ansee for det Væsentlige, og saaledes vil der være tilveiebragt et Grundlag, hvorpaa man tør haabe, at fuldstændig Enighed vil kunne opnaaes. Det sees, at hvad der stadig har staaet for Tanken ved alle disse Forhandlinger, var, at naae fuldstændig Enighed ved at bringe en Overenskomst istand, der kunde forsone de modstaaende Anskuelser. Seg skal endnu kun nævne et eneste Sted til, netop